

О. В. Щербина, канд. екон. наук, доцент,
А. В. Вакуленко, канд. екон. наук, доцент,
С. В. Оборська, асистент
кафедра менеджменту

СУЧАСНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ В РАКУРСІ НОВОЇ ПАРАДИГМИ ОСВІТИ

Динамічне середовище функціонування сучасних організацій вимагає від освітян (викладачів) підготовки спеціалістів, які будуть спроможними адаптуватись до його особливостей та працювати в умовах бізнес-структур, де інформація оновлюється з високою швидкістю.

Дослідження свідчать, що на сучасному етапі розвитку суспільства знання застарівають упродовж 3—5 років, тобто за час навчання студента в ВНЗ кількість знань в світі подвоюється. Таким чином, стає безсумнівною необхідність зміни парадигми освіти — від «освіти **на** все життя» до «освіти **через** все життя».

Виходячи з цього потреба в перегляді підходів до навчання студентів є нагальною необхідністю. Найбільш актуальною на сьогодні є проблематизація, тобто спонування до перегляду стереотипів, професійної викладацької майстерності та визначення напрямів її вдосконалення.

Отже, функції та ролі, що виконуються викладачем у процесі спілкування із студентами, повинні поширитись і, на нашу думку, можуть розглядатись за двома напрямками:

- функція навчання студентів, яку викладач виконує шляхом передачі знань (інформації) та надання практичних навичок роботи, виступаючи при цьому в ролі лектора, експерта, організатора і використовуючи відповідні методи: лекції, письмові роботи, практичні та семінарські заняття, групову роботу, кейс-метод тощо;

- функція розвитку студентів, яку викладач виконує шляхом формування їх відношення до різних аспектів їх життєдіяльності, виступаючи при цьому в ролі консультанта, організатора та т. ін. та використовуючи відповідні методи: зворотній зв'язок, ігрові, інтерактивні методи, тренінги, відеоперегляди тощо.

Використовуючи різні комбінації усіх названих методів, викладач, на нашу думку, повинен:

- 1) надати теоретичні знання та розуміння, тобто з'ясувати сутність явищ, категорій, їх співвідношення та взаємовплив;

2) навчити студентів виконувати певні операції щодо вирішення управлінських проблем у визначеній сфері, тобто володіти сучасними методами аналізу управлінської інформації та обґрунтування вибору оптимального управлінського рішення з декількох альтернатив;

3) надати можливість студентам отримати певні навички щодо вирішення конкретних управлінських проблем із використанням набутих знань та вмінь у тій сфері, яка окреслюється професійним спрямуванням навчання. Саме це є найбільш складним, враховуючи специфіку системи вищої освіти.

Вирішення перших двох завдань реалізується практично кожним викладачем при здійсненні особистого вибору форм та методів навчання. Що стосується реалізації третього завдання, то тут існує певна низка проблем. Обмежений доступ до діючих підприємств та відсутність практики при підготовці бакалаврів негативно відбивається на результатах навчання. Фактично студенти не мають навичок щодо вирішення управлінських проблем і прийняття обґрунтованих рішень у реальних умовах, а отримати їх при моделюванні реалій сучасності у кейсах та практичних ситуаціях досить складно.

Таким чином, без розвитку і вдосконалення самої технології навчання в межах освітнього закладу, без зміни стратегічної направленості ВНЗ з орієнтацією на інтереси усіх зацікавлених сторін, і в першу чергу, на попит бізнесових структур, не можливо вести мову про підготовку спеціалістів, котрі спроможні витримати конкуренцію на ринку праці.

В. В. Сироватко, аспірантка

ОСОБИСТИСНО ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ ЯК ПРОВІДНА ТЕХНОЛОГІЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ

Суттєві зміни, які відбулись за останні роки в соціально-економічному житті країни, привели до формування соціальних груп і прошарків із чітко вираженими освітніми потребами, що відрізняються між собою, причому значною мірою. Зрозуміло, що єдино правильним і продуктивним підходом до розбудови системи освіти країни в нинішніх умовах може бути лише особистісно орієнтована педагогіка, до якої так наполегливо й переконливо закликає нас міністр освіти і науки України В. Кремень.